

DE STER VAN NEDERLAND

Wat moet ik zijn?

Wáár moet ik zijn
Daar velen mij vertrouwen;
Rein moet ik zijn
Wil achting ik behouwen;
Sterk moet ik zijn
En dapper kunnen lijden;
En moedig ook
Om lang te kunnen strijden.

En vriendelijk zijn
Tot ieder alle dagen;
En geven liefde veel
En zelf maar weinig vragen;
En needrig zijn
Daar ik mijn fouten ken;
En blijde zijn
Daar 'k rijk gezegend ben.

Howard Arnold Walter.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 20

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder.
1 Cor. 12:27.

INHOUD

GEINSPIREERDE UITSPRAKEN — OF NIET? door Frank I. Kooyman	307
VOOR JONGE OOGEN. door Oom Ben	309
ONSTERFELIJKHEID door Frank I. Kooyman	311
VAN DE REDACTIE:	
WRAAK IS ZOET.	312
CONFERENTIE-VERSLAG	315
HANDEN	320
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	314
U HEBT EEN ZWAKHEID, BROEDER?.	314

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

DRIJKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

GEÏNSPIREERDE UITSPRAKEN — OF NIET ?

Door FRANK I. KOOYMAN

IN SALT LAKE CITY zijn in den laatsten tijd verschillende boekjes verschenen, bloemlezingen uit geschriften en toespraken van vroegere en hedendaagsche Morrisonsche voorgangers en anderen, of wel complete toespraken. Het zijn particuliere, geen kerkelijke uitgaven. Twee van die bloemlezingen (om er een paar te noemen) zijn getiteld: „Geïnspireerde profetische Waarschuwingen” en „De Laatste Dagen.” Welbegrepen: ze zijn niet in het Hollandsch, maar in het Engelsch of Amerikaansch.

Het is mijn bedoeling niet, die boekjes hier te bespreken. Ik noem ze alleen maar om te kunnen wijzen op een gepast onderscheid dat men dient te maken tusschen de erkende standaardwerken der Kerk en de uitspraken van leden der Kerk, leiders of anderen, die „geïnspireerd” worden genoemd door een willekeurigen bloemlezer of uitgever. Die uitspraken kunnen geïnspireerd zijn, zeker; maar het zou ook kunnen zijn, dat zij tot de niet-geïnspireerden behooren. En wie zal dat uitmaken? Een willekeurige bloemlezer of uitgever? Zeer zeker niet. Zoo onordelijk gaat het in de Kerk niet toe.

Eerstgenoemd boekje heeft uitsluitend uit kerkelijke bronnen geput, het tweede zoowel uit wereldlijke als kerkelijke. De titels wijzen het oogmerk van de verzamelaars uit: zij speculeeren op de vooral in veelbewogen dagen zoo merkbare neiging om in de oude uitspraken te delven om te zien of „alles niet voorspeld is.”

Nu zal geen geloovig heilige der laatste dagen geïnspireerde waarschuwingen verwerpen. Maar hij vraagt zich allereerst af: is het geciteerde waarlijk geïnspireerd? En dan: slaat het werkelijk op onze dagen? Met den Apostel Petrus geloofst hij in het profetische woord, dat zeer vast

Frank I. Kooyman

is, en waaraan men goed doet zich te houden, als aan een licht dat schijnt in een donkere plaats. Uitspraken van geïnspireerde Godsmannen kunnen voor hem zelfs gelijk staan met heilige Schrift, zooals in een moderne openbaring wordt aangegeven. Ik citeer deze verzen niet uit onze Hollandsche overzetting, maar vertaal ze hier uit het Amerikaansch:

Mijn dienstknecht Orson Hyde was door zijne ordinatie geroepen om het eeuwige Evangelie te verkondigen door den Geest van den levenden God, van volk tot volk, en van land tot land, in de vergaderingen van de boozen, in hunne synagogen,

door met hen te ^{overleggen} redeneeren, en hun alle Schriften te verklaren.

En ziet, dit is een voorbeeld voor al degenen die tot het Priesterschap geordineerd zijn, wier zending om uit te gaan hun aangewezen is;

En dit is het voorbeeld voor hen: dat zij spreken zullen zooals zij door den Heiligen Geest gedreven worden;

En wat zij ook door den Heiligen Geest gedreven zijnde zullen spreken, zal Schrift zijn, zal de wil des Heeren zijn, zal de zin des Heeren zijn, zal het woord des Heeren zijn, zal de stem des Heeren zijn en de macht Gods tot zaligheid.

(Leer en Verb. 68 : 1-4).

Toch dient men een gepast onderscheid te maken tusschen het Woord dat de Schriftuurlijke grondslag der Kerk vormt en het woord dat Godsmannen spreken of schrijven, om de eenvoudige reden dat die Godsmannen niet altijd als geïnspireerde mannen spreken of schrijven, maar dikwijls als heel gewone feilbare menschen. De profeet Joseph Smith schreef eenmaal in zijn dagboek (Woensdag, 8 Febr. 1843): „Hedenmorgen heb ik Duitsch gelezen en een broeder en zuster uit Michigan bezocht, die dachten dat „een profeet altijd een profeet is”; maar ik heb hun verteld dat een profeet alleen dan een profeet was wanneer hij als zoodanig optrad.” (Documentaire Kerkgeschiedenis 5 : 265). Dit onderscheid wordt door B. H. Roberts zoo doeltreffend aangetoond in zijn *Defense of the Faith* (Geloofsverdediging), deel II, dat ik niet kan nalaten het hier te verhalen :

„De Schriftuurlijke grondslag der Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen wordt enkel en alleen gevormd door den Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Paarl van

Groote Waarde. Al het andere is uitleggingslektuur en neemt een tweede-rangs plaats in wat zijn gezag betreft; het bevat veel dat goed is, veel dat de leer der Kerk verduidelijkt, terwijl evenwel de mogelijkheid niet is uitgesloten dat het dwaling bevat welke de Kerk niet onderschrijft.

„„Welnu,” zegt iemand, „denkt u de werken op zij te schuiven van mannen die uw priesterschap dragen en die verondersteld worden te spreken en te handelen onder de inspiratie van den Heiligen Geest? Ontzenuwt u niet het gezag van uwe kerkdienaren wanneer u deze houding aanneemt?” Volstrekt niet. Wij maken louter een gepast onderscheid. Het zou o zoo heerlijk zijn als een mensch zoo zou kunnen leven dat zijn leven metterdaad voeling kon houden met het leven en den Geest Gods, zoodat zijn geest kon samenvloeiën met Gods Geest, onder welke omstandigheden er in het geheel geen dwaling zou zijn in zijn leven of in zijne uitspraken. Dat is een wondermooie overweging, maar wanneer men menschelijke zwakheden, onvolmaaktheid, vooroordeel, hartsucht, vooringenomenheid in aanmerking neemt, dan mag men van de menschelijke natuur niet hopen dat de mensch gestadig wandelen zal, zóó ingeschakeld met God. En daarom maken wij dit onderscheid tusschen de uitspraken van een man die somtijds spreekt onder den invloed van vooroordeel en vooringenomenheid, en de uitspraken van iemand die, ten behoeve van de Kerk Gods, en van het noodige gezag voorzien, en die het noodige ambt bekleedt, bij gelegenheid alle vooroordeel en vooringenomenheid opzij schuift, en gereed staat en verlangend om den heiligen indruk van Gods Geest te ontvangen, die pleiten zal: „Vader, dat Uw wil en Uw woord thans bekend worde gemaakt aan Uw volk langs het door U aangewezen kanaal.” Daar is een hemelsbreed verschil tusschen de boodschap van mannen die het zóó verkregen Godswoord brengen en hunne gewone alledaagsche spraak, bij allerlei gelegenheden gebruikt.” (Bladzij 295).

(Zie vervolg blz. 310).

Vaar jonge Oagen

Kinderen, wie van jullie houdt er een plakboek op na? Aardig, niet waar, zoo'n boek waarin je allerlei uitgeknipte plaatjes en versjes plakt. Oom Ben had er een toen hij nog jong was — en hij heeft het nóg. Het is nu oud en beduimeld, maar hij kan er niet toe komen het weg te doen. En hij schrijft er de volgende versjes uit af:

DE TONG.

Onbesuid en woest van aard
Rent het groote sterke paard
Door de klaverweiden.
Niets weerhoudt zijn snellen vaart,
't Schudt de manen, 't zwaait de
staart,
Niemand kan 't berijden!

Maar zoodra het klein gebit
In zijn bek bevestigd zit.
Als een vaste beugel,
't Zelfde dier gaat wel te vreên,
Waar men 't leidt, geduldig heen;
't Volgt gedwee den teugel.

Groote schepen, log en zwaar,
Slingrend op de woeste baar,
Door den storm besprongen,
Worden, hoe bezwaard van last,
En hoe hoog van tuig en mast,
Door een roer bedwongen.

Zoo ook is het met het lid,
Kindren! dat in 't mondje zit,
't Is wel klein te noemen,
Als ge uw tongetje beziet,
Maar bedenkt, wat kan het niet
Groote dingen roemen.

Wat verstand en hart besluit,
Spreekt de tong in woorden uit:
Alles geeft zij namen.
Zij maakt wetten, wijd en zijd,
Door haar wordt het recht bepleit,
Legers roept zij samen.

Zij temt woestheid en geweld,
Zij schenkt leeuwenmoed den held,
Kracht tot overwinnen.
Zij brengt al wat is geweest
En de toekomst voor den geest,
Eeuwen ons te binnen.

Doch die tong is soms een vuur:
't Vonkje, eerst klein, dat op den
[duur
Breed zich gaat verlengen.
Dat in eenen laaien gloed
Hoopen houts verteren doet,
Alles gaat verzen gen.

Zoo ook is de tong een kwaad,
Als zij zich verleiden laat
Tot het leugenspreken;
Als zij lastert, hoont en smaadt,
Of door snood en valsch verraad
Driften doet ontsteken.

't Roofdier met zijn sterke tand
Kan men nog met ijzren band,
Of door ketenen klemmen;
Doch de tong, die achterklapt
Of slechts zotte woorden snapt
Is haast niet te temmen.

Breekt de slang haar kaken op;
Trekt den angel uit den kop!
Nooit zal ze u meer deren.
Maar het doodende venijn,
Dat er in de tong kan zijn,
Is niet af te weren.

Van die tong stroomt zegen af,
Op die tong kleeft vloek en straf.

Nu hoort men God roemen,
Dan weer treft verdoemenis
't Schepsel, dat Gods maaksel is
En Zijn beeld te noemen.

Past dus op dat kleine lid,
Kindren! dat in 't mondje zit.

Maakt de spreuk u eigen,
Die zoo velen heeft gebaat
En weerhouden van het kwaad:
„Hooren, zien en zwijgen!”

Bid, dat ieder ijdel woord
Op uw tong nog word' gesmoord,
U niet moge ontglippen.

Smeekt: „o God: maak mij
[bedacht!
Zet Gij, Heer! een deur en wacht
Voor mijn mond en lippen!”

Weet je wat Oom Ben nu
spijs? Dat hij niet den naam kan
geven van den dichter van deze
versjes. Toen hij jaren geleden
zijn plakboek begon aan te leggen,
dacht hij er nog niet aan, altijd
den schrijversnaam te zetten bij
de 'keurige prozastukjes, of den
dichtersnaam bij de mooie versjes
waarop hij met schaar en lijmpot
jacht maakte. Dat leerde hij pas
veel later. En hij raadt jullie aan,
niet dezelfde fout te maken,
kinderen, die hij gemaakt heeft.
Als het maar eenigszins mogelijk
is, zet dan altijd bij je uitgeknipte
prozastukjes en versjes wie ze
geschreven heeft. In later jaren
zal je pas goed begrijpen *waarom*,
en dan zul je er dubbel plezier
van hebben.

Oom Ben.

* * *

Geïnspireerde uitspraken — of niet?

(Vervolg van bldz. 308)

Iets verder in zijn boek zegt
dezelfde schrijver:

„De levende orakelen maken
Schrift; Schrift maakt geen levende
orakelen. ****Ja, wij hebben levende
orakelen in de Kerk, dank zij God;
en wanneer de onderrichtingen en
de toespraken van de ouderlingen
der Kerk gezift en getoetst zullen
zijn in het vuur van den tijd, dan
zal veel dat zij gezegd hebben blijken
Schrift te zijn en derhalve zal de
Kerk van Christus van deze tijds-
bedeeling Schrift maken, evenals de
Kerk van Christus van de vroegere

tijdsbedeelingen heeft gedaan. (Blz.
307 en 308).

Ten slotte nog deze gedachte:
elk geschrift dat zich als geïnspi-
reerd komt aanmelden, dient op
ieder punt beoordeeld te worden
bij den standaard van Jezus
Christus. Men vrage zich ernstig
af: strookt het met de leer van
den Heiland? En wie goed af-
gestemd is op den geest van den
Meester, zal zonder veel moeite
het aangeboden kunnen toetsen.

* * *

Het lichaam is de woning uwer geest

Zorg dat uw geest niet in een gevangenis woont

Ook niet in een stal

Laat hem in een tempel wonen.

ONSTERFELIJKHEID.

(Het Amerikaansch van Ella Wheeler Wilcox nagevolgd.)

Onsterfelijkheid is iets dat wordt gewonnen
 Door langzaam zelf-verwinnen, makkers-zijn met pijn
 En kalm, geduldig streven naar hooger waarheidsveld.
 Wij kunnen niet onze eigen nukken volgen,
 Aan onze lagere lusten hier voldoen,
 Botvieren onze dwaze driften jaar op jaar
 En dan uitroepen: „Heer, vergeef mij, ik geloof . . .”
 En regelrecht in glorie baden. De mensch moet leeren
 Dat Gods systeem voor zoo iets veel te groot is.
 De Godsvonk huist in iedere ziel; wij kunnen haar
 Aanwakk'ren tot een stage vlam van licht,
 Wier schijnsel 't pad naar 't graf in luister hult,
 En door blijft stralen in alle eeuwigheid, of anders
 Die vonk verwaarloozen tot ze eindelijk versterft
 En niets ons overlaat dan 't duister van het graf.
 Elke overwonnen drift versterkt de levensvlam;
 Elk kloek gedragen leed voert nader ons tot God.
 Geloof kan niet verlossen en geen zoenbloed redden
 De ziel die niet wil luisteren naar rede, en wijflen blijft.
 Steun op uzelfen, maar schraag u toch met bidden;
 Want daar zijn geesten, Lichtboden die verschijnen
 Wanneer gij roept, om uwe kracht te sterken.
 Sluit vriendschap met hen en met uw inwendig Zelf.
 Doe alle haat, verbitt'ring, wangunst weg
 En houd kraakschoon het woonhuis van uw denken.
 Aan Pijn en Smart de vriendschapshand gereikt,
 Die Engelen in momwade en uwe ziel zal stijgen,
 Verblijd, van piek tot piek, van ster tot vonkelster,
 En aanspraak maken op hoogzalige onsterfelijkheid.

Salt Lake City, Utah.

Frank I. Kooyman.

15 OCTOBER 1940

VAN DE REDACTIE

WRAAK IS ZOET.

..... „Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere”. Rom. 12:19.

„Wraak is zoet”. Zou het waar zijn? Neen, het is niet waar, of liever: het is maar een halve waarheid en als zoodanig funester in haar gevolgen dan een pertinente, gemakkelijk te herkennen leugen.

De uitvinder van bovenstaande leuze n.l. heeft vergeten er aan toe te voegen: „Doch de nawerking is bitter!”

Het is inderdaad waar, dat een mensch, wyl hem onrecht, op welke wijze dan ook, werd aangedaan en zinnend op vergelding, een zekere mate van voldoening, van triomf bespeurt, wanneer hij er in geslaagd is, zich over de geleden smart te wreken. Hoe grooter en ingrijpender het onrecht, des te heftiger de reactie, des te feller de wraak en des te grooter de vreugde. Maar het is geen echte vreugde. Het is geen vreugde, die den geest verheft, het karakter vermooit en den drager inspireert tot goede dingen. Het is de vreugde van den dronkaard, die na langen tijd van gedwongen onthouding zich eindelijk kan overgeven aan zijn geliefden drank. Hij baadt, hij zwelgt in vreugde en genot en het leven is schoon in zijn roes. Doch het ontwaken beteekent lijden en berouw. Totdat ook deze wroeging wordt verdreven door het slaafsche verlangen naar nieuwe bedwelming. Ook de wreker bedwelmt zich aan

zijn vergeldingsroes en ook voor hem is het ontwaken even bitter.

De dronkaard richt zichzelf ten gronde, de wreker zichzelf en anderen.

Neen, de mensch moet zich niet wreken. God wil niet, dat hij dat doet. Hij weet waarom. De Schepper van hemel en aarde heeft dat verbod niet uitgevaardigd omdat Hij wil beletten dat wij ons voldoening verschaffen, maar omdat Hij, de Alwetende, de gevolgen kent, die de overtreding van dit verbod voor Zijn kinderen nasleept. En die gevolgen brengen altijd wroeging en leed, gelijk alle overtredingen van Gods wetten doen.

De groote Duitsche denker en dichter Schiller begreep in zijn tijd reeds dat wraak nemen verkeerd is. De dichter zeide: „Het is de vloek van den boezen daad, dat deze voortdurend booze daden moet voortbrengen”.

Onlangs las ik de tragedie van een man, die zich had gewroken over den dood van zijn broer. Hij was naast hem in den strijd gevallen. Toen die man zijn broeder zag sterven, zwoer hij bij zichzelf, dat hij dien dood zou wreken op den eersten den besten vijand, die hem in handen zou vallen. Lang moest hij wachten en lang koesterde hij zijn haat en wraakzucht in het gemoed. Eindelijk sloeg het uur der vergelding. De vijand leed een

nederlaag en sloeg op de vlucht, achtervolgd door een divisie cavalerie, waartoe ook de wreker behoorde. In dollen ren joeg hij de vluchtelingen achterna, feller en feller spoorde hij zijn paard tot uiterste krachtsinspanning aan. Hij wilde de eerste zijn. Een wilde vreugde voer door hem heen: hij had de achterhoede van het vluchtende leger bereikt en zijn slachtoffer weldra gekozen. Het baatte den vluchteling niet, of hij zijn wapens wegwierp en smeekend de handen ophief ten teeken van overgave. Met een woesten triomfkreet wierp de ruiter zich op zijn weerloozen vijand en hief de gewapende hand omhoog, terwijl de andere de keel van het slachtoffer omknelde. Daar ontmoette zijn blik dien van den gevangene: oogen vol smeekenden doodsangst waren op hem gericht, oogen met een uitdrukking van smartelijke hulpeloosheid tevens. Eén oogenblik van aarzeling toen stootte hij toe.

Oog om oog, tand om tand; de broeder was gewroken. Een maand later pleegde de ruiter zelfmoord; hij kon den blik uit de oogen van zijn slachtoffer, die hem dag en nacht vervolgden, niet langer verdragen.

Deze geschiedenis spreekt van ernstige dingen, maar het zijn niet alleen ernstige dingen, waarom de mensch zich wreekt. Hoe vaak komt het niet voor, dat wij ons ergeren over kleinigheden, futiliteiten, door onze gekwetste eigenliefde opgeblazen tot belangrijke

feiten! Hoe dikwijls zinnen wij niet op wraak over aangedaan onrecht, dat niet uit kwaadwilligheid, doch uit misverstand is geboren? Uit misverstaan, d.w.z. uit verkeerd verstaan van elkan- der? Het is ons gebrek aan ver- gevensgezindheid, een gebrek, dat aan wraakzucht grenst, dat velerlei onnoodig, dus schadelijk getwist voortbrengt! Wij moeten ons niet door wraakzucht laten leiden, noch in het groote, noch in het kleine. Wraakzucht en haat zijn zeer slechte gidsen op den levensweg. „Wreekt u niet op uw vijand, doch hebt hem lief”, zoo wordt ons geleerd. Het is een moeilijke les, de moeilijkste ongetwijfeld.

Indien dus het wreken van werkelijk geleden onrecht al verkeerd is, wat dan te denken van hen, die zich wreken over *vermeende* smaad? Die een maatregel of welke handeling dan ook ten opzichte van hen verricht, of waarbij zij min of meer zijdelings zijn betrokken, als een beleediging hun aangedaan beschouwen, wijl die fameuse eigenliefde in het spel komt? Nog erger wordt het, wanneer dezulken hun boosheid, die zich dan gewoonlijk uit in daden, even klein als de oorsprong hunner ergernis, richten niet op hem of hen, die voor de maatregelen verantwoordelijk zijn, maar op volkomen onschuldigen!

Ach waren deze menschen wijs
En deden daarbij wel
Zij schiepen and'ren een paradijs
In plaats van zich een hel.

* * *

Velen geven de voorkeur aan hun
eigen weg boven den goeden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ingezegend.

Te Groningen werd door Ouderling P. Vlam den 1en September l.l. ingezegend Wessel Andries, zoon van Andries Wijkstra en Anna Steenberg.

Vanuit Amerika.

Wij mochten van de familie Franklin J. Murdock het bericht ontvangen van de geboorte van een zoon.

Moeder en kind verkeeren in goede gezondheid. Wij wenschen hen van harte geluk met dit van God gegeven pand.

Tevens mochten wij van de Kerkautoriteiten, Zuster J. Riet en Broeder J. Schipaanboord Jr. voor alle

leden en vrienden van de Kerk de hartelijke groeten ontvangen.

Zij getuigen van de blijdschap en het bezit van het Evangelie en bidden voor ons welzijn. Zij vermanen ons standvastig te blijven aan het Verbond, welke eens door ons met God gesloten werd.

Verhooging Posttarieven.

In verband met de verhooging van de posttarieven, verzoeken wij u, ons toegezonden brieven, met 7½ cent te frankeeren.

Vele malen moeten wij strafport betalen voor te laag gefrankeerde brieven.

Wil hiermede rekening houden.

* * *

U hebt een zwakheid, broeder?

U hebt een zwakheid, broeder?

Zeg mij: Wie heeft er geen?

En wilt ge er aan ontloopen?

Dat kunt ge niet! O neen!

Eens zult ge moeten strijden —

Uw wapenrusting aan —

Daar valt niet aan te ontkomen;

Verwinnen of vergaan!

En daar 't niet valt te ontwijken,

Waarom 't gevecht verdaagd?

Waarom niet NU gestreden,

Manmoedig, onversaagd?

U weet welk machtig Strijder

Eens heeft gezegepraald,

Dus ook, waar ge aan kunt kloppen

Als 't u aan strijdkracht faalt.

Waarom dan niet gestreden,

Daar waar ge u nu bevindt?

Verwin uw zwakheid, broeder,

Voordat zij u verwint!

Conferentie-Verslag van 29 September

AMSTERDAM.

Ochtend-vergadering.

Op het oogenblik, dat ik mij zet tot het geven van een overzicht van den laatsten en onvergetelijken dag der Conferentiedagen, die alle als zoodanig kunnen worden beschouwd, schijnt de zon met vollen glans mijn kamer binnen en het is mij, alsof zij hiermede wil zeggen: Zooals mijn licht thans schijnt over bosschen en velden, zoo scheen het Licht der Waarheid binnen de muren uwer Godshuizen."

Nadat een korte voorvergadering was gehouden, ving de morgenvergadering ten 10.30 uur aan onder leiding van Oud. A. D. Jongkees. Deze sprak een kort woord van welkom tot de aanwezigen en van dank aan het Amsterdamsche Gemeentebestuur voor zijn gastvrijheid, waarna de vergadering werd geopend met het zingen van lied 41: „Luister en Glorie" en Br. R. Hut werd uitgenoodigd het openingsgebed uit te spreken.

Ter voorbereiding van het Heilig Avondmaal zong het Amsterdamsche Zangkoor: „Heer breek door met Uw Geest" en las Br. J. Linning uit den Bijbel voor: Joh. 17:1 t/m 10.

Nadat de gebruikelijke voorstelling en ondersteuning der Kerkautoriteiten had plaats gehad, trad als eerste spreker van dezen morgen op Oud. Bakker, gemeente-secretaris. Deze, sprekende over de onschatbare waarde van een sterke getuigenis, verklaarde hoe deze sterker en machtiger

kan en zal worden door den wil des Vaders te doen. Deze getuigenis, die ons naar den doop leidde, staat ons in ons verder leven bij, het leven hier op aarde, dat voor ons een proeftijd is. „Gebruik, dien tijd goed" aldus spreker, „opdat eenmaal in onze ooren moge klinken het lieflijke en troostende: „Gaat in, trouwe dienstknecht, in de vreugde uws Heeren!" Joseph Smith zocht naar waarheid en vond haar en gaf haar door, totdat ook wij haar hoorden. Wij zijn thans gehouden dezelve door te geven, opdat allen een kans zouden krijgen en... het Evangelie levende... zouden ervaren dat het Gods werk is.

Spreker verwees hier naar Johannes 7:14. Nadat hij ons had herinnerd aan het feit, dat wij God van dag tot dag noodig hebben, eindigde deze spreker met het geven zijner getuigenis van de Waarheid.

Hierna zong het Amsterdamsche Dubbel-Mannen-Kwartet: „Huis des Heeren".

Als tweeden spreker hoorden wij nu Oud. E. van Komen, 2de raadgever van de Amsterdamsche Gemeente. Oud. van Komen behandelde een gedeelte uit de Paarl van Groote Waarde, waarin ons duidelijk wordt gemaakt, dat geen mensch gelijk is aan den anderen. De eenheid onder de menschen is heden niet groot, omdat hun mate van intelligentie zooveel verschilt. Reeds in het voorbestaan bestond er verschil in intelligentie en geestelijke kracht.

Zoo lezen wij in de P. van G. W., dat waar twee intelligenties tezamen zijn, de een grooter is dan de andere en waar drie of meerdere aanwezig zijn, zoo is de derde grooter dan de tweede, enz. God is de intelligentste van allen. Het is het verschil in intelligentie, die den mensch tot leider dan wel tot volgeling maakt. En onze mate van intelligentie hangt af van de wijze waarop wij deze gebruiken en van de wijze waarop wij verschillende kansen benutten om vooruitgang te maken. God wijst ons den weg daartoe aan. Wij kunnen dien weg gaan, God heeft ons daarvoor de middelen geschonken: de vrije wil en onze hooge geboorte: wij zijn kinderen Gods en het doel van het leven op aarde is: den weg te gaan, die ons naar het Vaderhuis terug voert. Het Evangelie is de eenige goede wegwijzer.

Vervolgens sprak Oud. J. Greef, 1ste raadgever der Amsterdamse gemeente. Verwijzende naar Afd. 59:7-14 uit Leer en Verbonden, besprak hij de woorden van Profetie aangaande dezen tijd. In de harten der rechtvaardigen woont een groot verlangen om naar Zion op te trekken. Wij behooren ons daartoe geestelijk voor te bereiden. Spreker herinnerde ons aan de woorden van Apostel Mc. Kay: „Het vasten brengt ons den geest van nederigheid en bekeering. Het vasten is echter niet iets nieuws. Ook het oude Israël kende zijn vastentijden, vaak ook als uiterlijk teeken van bekeering. Het vasten brengt ons in contact met den Geest des Heeren, waardoor grootere onderlinge eenheid en

harmonie ontstaat. „Verwaarloost dus niet uw vastendagen!” vermaande spreker, „want de zegeningen, aan deze wet verbonden, zullen zeker uw deel zijn. Tot besluit van zijn toespraak las spreker vers 75 en 76 van Afd. 88 voor: „Waakt en bidt.”

Hierna bracht Oud. Jongkees een van de Bijbelsche Liederen van Anton Dvorak, op de piano begeleid door Zr. H. Vlam ten gehoor.

Vervolgens, vroeg Oud. W. A. van Komen President der Zondagsschool thans het woord verkrijgend: „Welke kerk heeft de Waarheid?” Groote en vele meningsverschillen bestaan doormtrent onder de menschen. De een zoekt de waarheid hier, de ander meent haar ginds te vinden.

Doch de meesten zoeken haar niet daar, waar zij is, n.l. bij Christus. Zij wenschen Hem niet als Hoofd der Kerk, wenschen geen openbaringen. Hun oog is meer gericht op uiterlijkheid. Christus vroeg eenmaal aan Zijn discipelen: „Wie zeggen de menschen dat Ik ben?” Wie is toch Jezus Christus? Deze vraag is de voornaamste, ook voor dezen tijd. Petrus, voor alle discipelen sprekend, antwoordde op deze vraag: Gij zijt Christus, de Zoon des levenden Gods. Zijn Kerk geeft ook thans dit antwoord. Eenmaal zal Hij komen als de Koning van deze wereld, dan zal de „Wet uit Zion voortgaan en 's Heeren Woord uit Jeruzalem.”

Nadat het Zangkoor voor ons had gezongen: „Zendinglied” en de leider van de morgenvergadering een kort slotwoord tot de aanwezigen had gericht, werd deze gesloten met het zingen van

het eerste en vierde vers van lied 90 en een dankgebed, dat door Oud. G. Tielenburg, president van Haarlem werd uitgesproken.

Middagvergadering.

Hierbij waren voor zoover mogelijk, alle ambtenaren en ambtenaressen en overige Priesterschapdragers aanwezig. Na een kort welkomstwoord van den leider dezer vergadering, Oud. J. Schipaanboord Sr. werd deze geopend met het zingen van lied 162: „Wij zijn trouwe werkers.” Zr. T. C. Hartman-Spaans ging voor in gebed. Daar de strekking dezer vergadering geheel dezelfde was als de voorgaande namiddagvergaderingen, moge ter bekorting naar de vorige verslagen worden verwezen. Oud. J. Schipaanboord Sr. legde nog in het bijzonder den nadruk op de noodzakelijkheid voor de verschillende gemeentebesturen om de boeken der hulporganisaties geregeld te controleren en op de wenschelijkheid jeugdige Priesterschapdragers aan goed en nuttig werk te zetten, aangezien zij de toekomstige dragers en vertegenwoordigers van het Evangelie zijn.

Nadat verscheidene vragen waren besproken en beantwoord, werd deze vergadering, die wegens tijdsgebrek niet met een lied kon worden beëindigd, met een dankgebed besloten, dat door B. A. Zwart, 1e raadgever der Haarlemsche gemeente werd uitgesproken.

Avondvergadering.

Deze ving ten 4.30 uur onder leiding van Oud. P. Vlam aan,

een half uur vroeger dan gebruikelijk met het oog op de noodzakelijkheid, dat zij, die van buiten kwamen, om tien uur thuis moesten zijn.

Na een kort woord van welkom, deed de leider deze vergadering openen door gezamenlijk te laten zingen lied 152; „Dank zij God voor 't Lichtherstel.” Broeder Groen uit IJmuiden ging daarna voor in gebed.

Vervolgens zong het koor: „Een Engel van den Heer”.

Oud. W. Snel, Gemeente-president van Den Helder, als eerste spreker optredend, zeide: „Het voornaamste op de aarde is het Evangelie, want dit predikt en ademt Eenheid. Zonder eenheid kan niets goeds tot stand komen.

Gelijk in de muziek eenheid wordt vereischt in de verhouding der trillingen van de samenklinkende tonen, daar anders alles valsch en onwelluidend is, zoo moet er ook eenheid en harmonie van geest en wil zijn bij hen, die tot samenwerken zijn geroepen. Indien alle naties één van geest konden zijn, zoo zou alles wat thans onvergeeflijk lijkt, vergeven worden. Doch dit is slechts door het Evangelie te bereiken. Door het Evangelie komt alles goeds tot stand en schenkt ons moed te bereiken, hetgeen wij willen bereiken. „Ziet toe”, aldus spreker, „dat Gods geest in u niet wordt uitgebluscht, laat u niet van uw doel afbrengen door het gepraat van anders denkenden. Zie naar de natuur en put kracht uit het voorbeeld dat God u hierin geeft: Hij doet het schoone ontstaan en bloeien, ongeacht of de mensch die schoonheid waardeert of niet,

God gaat Zijn eigen, goeden weg! Zijn kinderen behoorden desgelijks te doen, en zich niet door tegenspoed te laten neerslaan.

Zuster Alkema uit Haarlem speelde hierna een pianosolo: een improvisatie op lied 26 O, mijn Vader.

Oud. Smits, Gemeente-president verkreeg vervolgens het woord.

Spreeker wijdde zijn toespraak geheel aan het Woord van Wijsheid en behandelde daartoe een gedeelte uit afd. 89 uit L. en V. Hij wees op de ernst en het gewicht van deze gezondheidswet, die hoewel niet gegeven als een gebod, toch door de Heiligen moest worden nageleefd. „Tot de bekeering”, zeide spreker, een der vier hoofdzulen van het Evangelie, behoort ook, dat wij ons bekeeren van de overtreding van het Woord van Wijsheid.”

Daarna verkreeg Zr. H. Vlam-Gysler het woord. Zij gaf in ernstige bewoordingen uiting aan de kracht van haar getuigenis aangaande de waarachtigheid van dit Laterdaagsche werk, zeggende dat zij wist, dat deze Kerk inderdaad de Kerk van Christus is en Joseph Smith een Profeet van God. Christus zal eenmaal wederkeeren en dan zal de geestelijke duisternis verdwijnen. Vervolgens gaf spreekster een verhaal weer, dat zij in het verslag van de groote halfjaarlijksche Conferentie te Salt Lake City had gelezen. Een bestudeerde jonge man, een prediker van een der bij de wereld in aanzien staande kerken, kwam op zijn reis naar New York, waar hem een predikambt was aangeboden, door Praag. Hij hoorde daar het Evangelie in een vergaderzaal, waar hij binnen ging,

verkondigen en werd diep getroffen door hetgeen hij daar hoorde. Hij nam het aan en verwierp daarmede zijn predikantsplaats in New York niet alleen, doch verloor ook zijn ouderlijk tehuis en de geldelijken steun, die hem vandaar gewerd. Zijn ouders wilden niets meer met hem te maken hebben. Later bleek, door de vele verwickelingen, waarin zijn land (Hongarije) en daardoor ook hij zelf was geraakt, dat ditzelfde Evangelie, dat voor zijn ouders aanleiding was hem te verloochenen, zijn leven redde. Een bevelvoerende officier, vernemende dat hij een Mormoon was, bevrijdde hem uit zijn gevangenschap en deed hem naar elders vervoeren, waar hij veilig was. Als hij zou zijn gebleven, waar hij tevoren was, zou hij gedood zijn geworden.

Het dubbel mannenkwartet deed vervolgens hooren: „O Herder Israëls.”

Hierna verkreeg Oud. A. D. Jongkees het woord. Deze spreker, zich meer in het bijzonder tot de vreemdelingen richtend, spoorde dezen aan het Evangelie te onderzoeken en aan hun Schepper te vragen of het inderdaad de waarheid is, wat zij hoorden, n.l. dat slechts in de Kerk van Christus die Waarheid is te vinden en nergens ter wereld anders. Daar het Gods werk is, is ook slechts Hij de Eenige, die hierover uitsluitel kan geven.

Oud. N. Snel bracht vervolgens een pianosolo ten gehoor; „The Wanderers Return” (de terugkeer van den zwerfer.)

De leider dezer vergadering, hierna het woord nemend, zeide blijde te zijn dat hij een Mormoon was, te behooren tot die

kleine groep van menschen, die allen eenzelfde getuigenis bezitten. Wij allen hebben een verbond met God gesloten. Dit kan alleen worden verbroken door onze schuld, want bij God is volmaakte trouw. „Wij, Mormonen”, aldus spreker, „zijn een eenig volk. Diepe waarheden worden verkondigd door de eenvoudigsten onder ons. Waarheden, waar de wereld geen besef van heeft. Al moge de vorm, waarin die waarheden worden gegoten, dan niet immer ideaal zijn, het is de inhoud, waar het op aan komt. Liever een volmaakte inhoud dan een volmaakte vorm met onwaarachtigen inhoud! Het is die volmaakte inhoud, die ons zoo rijk en gelukkig maakt, doch ons tevens zulk een enorme verantwoordelijkheid op de schouders legt. „Het is noodzakelijk, dat wij bestaan! riep spreker uit. Indien wij de waarheid den rug toekeren, indien wij afvallen, dan gaat de wereld ten onder, want er moet een volk zijn, dat Gods wetten eert en Zijn geboden onderhoudt, opdat niet de gansche wereld aan haar zonden ten onder gaat! De engel der verwoesting zal ons voorbij gaan, indien wij getrouw zijn en blijven. Spreker verwees naar het visioen van Nephi. Hij zag de leden van Christus' Kerk en zij waren in kleine groepjes verspreid over de aarde. Wij zijn een van die groepjes. En hij zag ook die andere kerk, die veel grooter was en deze streed tegen de kleine. Doch zij zal niets vermogen, mits wij ons niet laten wegdringen van den eens ingeslagen weg. Maak dan ook uw leger grooter en wek uw naaste op toe te treden tot Gods Koninkrijk. „Gaat voort in liefde

en eenheid”, besloot spreker, „want deze zijn het kenmerk van Christus' Kerk”.

Het Zangkoor zong vervolgens lied 79: „Wat zal eens het oogsten zijn.”

Oud. J. Schipaanboord Sr. trad daarop naar voren en deelde mede; dat uit Amerika berichten waren ontvangen. De Kerkautoriteiten brachten de groeten over aan de Heiligen in Nederland en spoorden hen aan tot gehoorzaamheid aan Gods geboden. Zij bidden voor ons. „Velen zijn er”, aldus spreker, die de vrijheid, welke hun wordt geboden, weigeren, meenende die langs anderen weg te zullen vinden. Als voorbeeld vertelde spreker de ondervinding, die hij had met een bij, die des Zaterdag zijn kantoor binnen vloog en ondanks alle pogingen om haar de vrijheid te hergeven, hardnekkig in het rond bleef vliegen. Des Maandagmorgens was het beestje dood. Zoo gaat het met velen onzer.

Spreker herinnerde ons vervolgens aan de boodschap van Johannes, die deze in zijn vertwijfeling aan Jezus zond, vragende of Hij het was, dien zij verwachtten, of dat een ander zou komen. Jezus antwoordde: „De blinden worden ziende, de dooven hoorende, enz.” Dat was voor Johannes genoeg. Laat ook voor ons een enkel troostwoord, een opbeuring voldoende zijn om moedig verder te gaan, om, gelijk in Leer en Verbonden staat, de hoogste heerlijkheid te bereiken, zooals die is weggelegd voor hen, die getrouw zijn. Wij weten nog niet alles, daartoe dient ons geloof, gelijk de Psalmist zegt: „Wij zien het, maar doorgronden het niet.”

Na een kort slotwoord van den

leider dezer vergadering, waarin hij zeer terecht hulde bracht aan het zangkoor, het mannenkwartet en allen, die dien avond van hun gaven en talenten op muzikaal gebied hadden blijk gegeven, werd deze bijeenkomst, de laatste van

alle Conferenties van dit jaar, doch niet de minste, besloten met het gezamenlijk zingen van lied 226: „Houw en Trouw.“ Het dankgebed werd daarna opgezonden door Oud. A. Hartman.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Nov.

AVONDMAALSVERS

O, dat ik immer op U bouwe,
O Gij, mijn Rots, mijn Heil, Mijn Heer!
U zeg ik onverbreekbre trouwe,
Bij 't Avondmaal ter Uwer eer.

Deuteronomium 15 : 11 : „Gij zult Uw hand mildelijk opendoen aan uw broeder, aan uw bedrukten en aan uw armen in uw eigen land.

* * *

Handen.

'k Zag eens 'n paar handen,
Niet mooi, noch blank of fijn.
Maar ruw van 't harde werken
En groot in plaats van klein.

'k Zag eens 'n paar handen,
Met groeven, de ouderdomsplooi,
Met harde en ruw roode plekken,
Heel leelijk en . . . toch zoo mooi.

'k Zag eens 'n paar handen,
Rustende op een kleed,
'k Zag in die rustende handen,
'n Wereld van lief en van leed.

'k Zag eens 'n paar handen,
Trouw, wijding straalde er af,
Ze hielpen, ze zorgden en streelden,
Daar de lichtkrans van liefd' hen omgaf.

'k Zag eens 'n paar handen,
Ruw, leelijk, toch juichte ik blij,
Want die handen zoo ruw en zoo leelijk,
Ze waren de mooiste voor mij.

T. K.